

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 52/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. O., B., zastúpeného advokátom JUDr. Š. K., K., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 CoZm 8/2011-112 z 30. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. O. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. januára 2012 osobne do podateľne doručená sťažnosť Ľ. O., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 3 CoZm 8/2011.

Zo sťažnosti vyplýva, že uznesením Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 32 Zm 16/2010-88 zo 14. marca 2011 boli odmietnuté námietky sťažovateľa proti zmenkovému platobnému rozkazu okresného súdu č. k. 32 Zm 16/2010-58 z 18. novembra 2010. Uznesením krajského súdu č. k. 3 CoZm 8/2011-112 z 30. septembra 2011 bolo uznesenie okresného súdu o odmietnutí námietok sťažovateľa potvrdené. Rozhodovaniu o námietkach predchádzali takéto skutočnosti.

Sťažovateľovi bolo doručené uznesenie okresného súdu č. k. 30 Cb 178/2010-21, ktorým sa rozhodlo o vydaní predbežného opatrenia. Z výroku predbežného opatrenia vyplývalo, že je vydané do rozhodnutia vo veci samej v konaní vedenom pod sp. zn. 32 Zm 16/2010. Z uvedeného dôvodu požiadal sťažovateľ o možnosť nahliadnuť do spisu okresného súdu sp. zn. 32 Zm 16/2010. Nahliadnutím do tohto spisu 17. februára 2011 zistil, že okresný súd vydal 18. novembra 2010 zmenkový platobný rozkaz č. k. 32 Zm 16/2010-58, ktorý mal nadobudnúť právoplatnosť 31. decembra 2010. Zmenkový platobný rozkaz bol odoslaný z pošty z K. 1. decembra 2010 a doručený mal byť do obce B., kde má sťažovateľ trvalý pobyt, a to zrejme 2. decembra 2010, pretože v tento deň mu podľa doručenky mala byť zásielka doručovaná prvýkrát, potom 3. decembra 2010 druhýkrát a toho istého dňa mala byť aj uložená na pošte s tým, že 22. decembra 2010 mala byť odoslaná naspäť odosielateľovi. Zásielka však nebola sťažovateľovi adresovaná prioritne, ale ako to vyplýva z obálky, len doporučené. Takáto pošta však nie je doručovaná na druhý deň. Navyše, v poštovej schránke sťažovateľ nenašiel dva lístky pošty, t. j. modrý lístok (výzvu) a žltý lístok (oznámenie). Okrem toho sa sťažovateľ v týchto dňoch ani nenachádzal v mieste trvalého bydliska, a preto nebolo ani možné na doručovanie v tomto prípade aplikovať fikciu doručenia. Sťažovateľ zo súdneho spisu získal kópiu zmenkového platobného rozkazu a v lehote troch dní od oboznámenia sa s ním podal proti nemu námietky.

Okresný súd a krajský súd posúdili námietky sťažovateľa ako oneskorene podané. Podľa presvedčenia sťažovateľa však nemohlo dôjsť k náhradnému doručeniu zmenkového platobného rozkazu, pretože doručovanie neprebehlo spôsobom, ktorý by umožňoval náhradné doručenie, a okrem toho sťažovateľ sa v čase doručovania nezdržoval v mieste

svojho trvalého bydliska. Sťažovateľ okrem iných dôkazov navrhol vypočúť poštovú doručovateľku, ako aj T. M., ktorého písomné vyhlásenie predložil. Poštová doručovateľka mala dosvedčiť bežnú prax, podľa ktorej v obci B. sa výzva o opätovnom doručení (tzv. modrý lístok) do poštových schránok nevhadzuje. Ďalší navrhnutý svedok mal potvrdiť, že sa sťažovateľ v mieste doručovania v čase doručovania nezdržiaval. Takéto dokazovanie nebolo vykonané a všeobecné súdy ani neuviedli, prečo nepovažovali za potrebné svedkov vypočúť.

Keďže sťažovateľ nemá iný prostriedok ochrany svojich práv, žiada, aby ústavný súd vydal nález, ktorým by vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 3 CoZm 8/2011 s tým, aby bolo uznesenie z 30. septembra 2011 zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie. Napokon sa domáha aj náhrady trov právneho zastúpenia advokátom.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu č. k. 3 CoZm 8/2011-112 z 30. septembra 2011 dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy, alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Na rozhodnutie o podanej sťažnosti nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

Hoci sťažovateľ v podanej sťažnosti tvrdí, že nemal k dispozícii iný prostriedok ochrany označených práv, ako podanie sťažnosti ústavnému súdu (čím zdôvodňuje existenciu právomoci ústavného súdu v tejto veci), v skutočnosti podal proti uzneseniu krajského súdu dovolanie. V tejto súvislosti treba uviesť, že námietky uplatnené sťažovateľom v konaní vedenom ústavným súdom vlastne znamenajú, že podľa jeho názoru postupom okresného súdu a krajského súdu mu bola ako účastníkovi konania odňatá možnosť konať pred súdom, keďže všeobecné súdy protiprávne odmietli meritórne skúmať jeho námietky proti zmenkovému platobnému rozkazu. Sťažovateľ teda tvrdí skutočnosti, ktoré možno podradiť pod ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v súčasnom štádiu právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa má Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2012